

Εδώ και κάποιες μέρες παρατηρώ πώς

έχει εμφανιστεί ένα σημάδι στο πρόσωπό μου.

Το έβλεπα το βράδυ όταν κοιταζόμουν στον καθρέφτη πριν να κοιμηθώ.

Έλεγα «κούραση είναι θα περάσει». «Αύριο το πρωί, δεν θα υπάρχει».

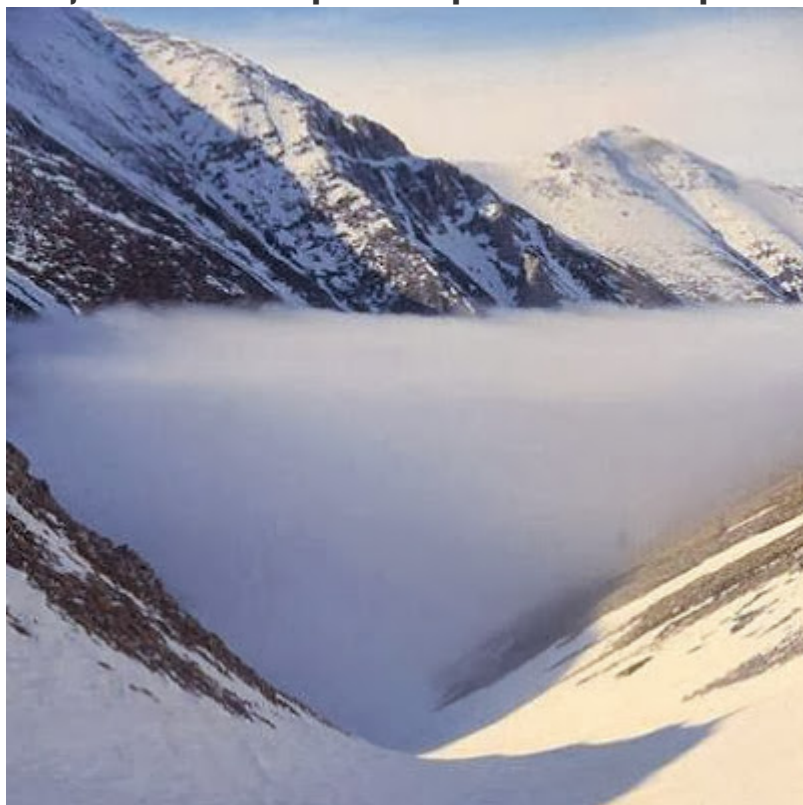
Αλλά εδώ και κάτι μέρες δεν λέει να φύγει. Ρυτίδα το λένε, κι απλά, μεγαλώνω..Και μαζί μ'έμένα όλοι και όλα γύρω μου.

Εννοώ οι δικοί μου, οι γνωστοί μου.

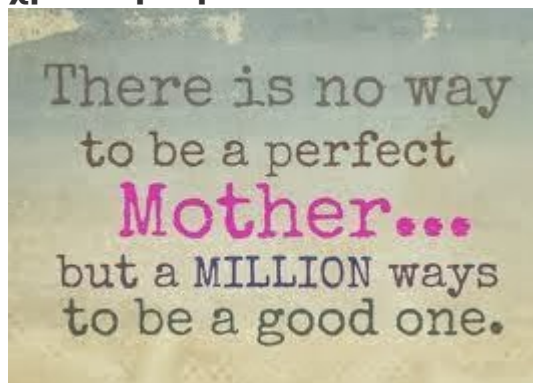
Άνθρωποι έρχονται και φεύγουν. Άλλοτε αυτό είναι εύκολο κι άλλοτε δύσκολο...

Πάτησα τα 36. Υπάρχουν στιγμές που κουράζομαι πολύ κατά την διάρκεια της μέρας, άλλες που είμαι χαρούμενη κι άλλες που νιώθω ότι δεν θα τα καταφέρω. Τελευταία, κάνοντας απολογισμό έχω αρχίσει να σκέφτομαι πώς όλα κάθε τι γίνεται για κάποιο λόγο.

Νιώθω ότι μεγαλώνω. Δεν μπορώ να αλλάξω αυτά που θέλουν αλλά κι ότι δεν τελικά έχει νόημα να το κάνω. Έχω αρχίσει να αποφεύγω ότι και όσους και όσα μου κάνουν κακό. Θέλω να μάθω να βρίσκω περισσότερο χρόνο για μένα.

Αρχίζω να βλέπω πώς δεν έχω πάντα δίκιο, κοινώς για όλα δεν φταίνει πάντα οι άλλοι. Σαν μαμά υπάρχουν πολλές στιγμές που νιώθω ότι δεν έκανα αυτό που έπρεπε. Αλλά στα μάτια του παιδιού μου βλέπω πώς με χρειάζεται. Χρειάζεται να γίνω μεγάλη, να σταθώ όπως πρέπει.

Την βλέπω να μεγαλώνει και υπάρχουν στιγμές που θα ήθελα να σταματήσω τον χρόνο. Περπατάμε στον δρόμο της πιάνω το χεράκι και σκέφτομαι δεν θα μου το δίνει πάντα. Δεν θα είναι πάντα μικρή... Να την βλέπω να διαβάζει, να ζωγραφίζει, να κάνει φιλίες, να μαγεύεται από ένα παραμύθι στην αγκαλιά μου ή ένα βράδυ Σαββάτου που κοιτάμε ταινία και τρώμε ποπ -κορν.

Προσπαθώ να κοιμάμαι νωρίς και να φροντίζω περισσότερο τον εαυτό μου για να μπορώ να είμαι εκεί όταν χρειαστεί.

Για να μπορώ να μην επιτρέπω στους φόβους και τις αγωνίες μου που είναι πολλές να μην αφήνουν να απολαμβάνω τις μικρές χαρές της που τελικά, αυτό είναι ζωή...Μεγαλώνω, απλώς όπως όλοι, μεγαλώνω...αλλά αρχίζω να μην το φοβάμαι.

Πηγή: paizoumemazi.blogspot.gr